

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACTIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreși și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

PASTORALA DE CRĂCIUN

Miron

DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOPI AL EPARHIEI BUCUREȘTILOR,
MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI ȘI AL AMERICII, PATRIARH AL ROMÂNIEI.

Cetitorilor și tuturor celor ce vor asculta această scrisoare, har și pace dela Dumnezeu
Cel-de-Sus, iară dela Noi doriri de bine și de sănătate.

IUBIȚI CREȘTINI,

*Nașterea Mântuitorului nostru Iisus
Hristos, a cărei sărbătorire din nou o prăz-*

*nim acum, s'a desfășurat în împrejurări
mai mult decât modeste: un staul de vite,
iesle, fân, paie, oi, etc.*

I. P. S. Patriarh Miron, după hirotonia P. S. Arhleru Emilian Târgovișteanu, înconjurat de P. P. S. S. Episcopi Grigorie al Argeșului, Vasile al Caransebeșului și Efrem Tighineanu, înaltul cler al Sf. Patrlarhii, oficialități și delegațiuni eclesiale.

Dar — pe cât a fost acest exterior de modest — cu atât mai măreață și înălțătoare a fost atmosfera, care a înfășurat pe noul născut: Iisus pruncul. Această atmosferă era plină de mireasma sublimului și divinului înțeles al devizei, cu care corul îngerilor anunța această naștere mai presus de fire: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire” (Luca II—14).

Zi de zi auzim răsunând în sfintele biserici aceste evanghelicești cuvinte. Dar atât ne-am obișnuit cu ele, încât nu ne mai dăm silința a le pătrunde înțelesul și a desfășura învățămintele pentru viață, ce se desprind din ele.

Și tocmai aceasta este și trebuie să fie între cele dintâi îndatoriri ale oricărui bun creștin. Doară — dela venirea pe pământ a Mântuitorului și mai ales dela începutul propovăduirii noiei sale legi creștine — „pacea și bunăvoirea” între oameni au devenit cea dintâi lature de viață creștină, cu cari apoi sfinții săi ucenici, apostoli și evangheliști și-au început răspândirea prin graiu viu a învățaturii creștine, așternută mai târziu și în scris, în Sfintele Evanghelii și în epistolele lor. Și aceleași cuvinte de pace și bunăvoire între oameni le repetă biserica noastră strămoșească neîncetat în rugăciunile sale, în cântările și slujbele din fața sfântului altar. Iar împlinirea lor în viața noastră creștinească este prinosul de seamă, cu care trebuie să ne arătăm mai ales la praznicul Nașterii Domnului Hristos.

Dacă însă aceste cuvinte de „pace și bunăvoire între oameni” ar fi rămas rostite numai de îngerii cerului și repetate de propovăduirea creștină, oamenii ar fi rămas nelămuriți, mai ales asupra desăvârșitelor înțelegeri și mai ales feluritelor căi de împlinire a acestor virtuți în viața de toate zilele.

Dar însuși Domnul Hristos a fost pildă desăvârșită de pace și de bunăvoire între oameni, izvorite din iubirea, ce a depus-o la temelie noiei sale credințe. Și în adevăr nimenea dintre oameni nu i-a iubit așa de mult, pentru a-și da chiar viața pentru mântuirea sufletească a lor, ca Domnul Iisus Hristos. Însăși venirea sa pe pământ a avut această dumnezeiască

menire, cum spun și Sfinții Evangheliști: „Că a venit Fiul omului, să caute și să mântuiască pe cel pierdut”. (Luca XIX,10).

Din tot ce a vorbit și a făcut Mântuitorul Hristos în timpul scurtei sale viețuiri pe pământ, se poate constata că El nu a fost și nu este altceva decât iubirea, pacea, liniștea, dreptatea însăși și buna ordine din lume.

Incepând dela copii, Domnul Hristos totdeauna i-a îmbrățișat cu cea mai părintească și mai caldă iubire și i-a binecuvântat (Luca, XVIII, 15-17). Pe tineri i-a ridicat de pe patul de suferință, ori i-a redat vieții, încredințându-i părinților lor. (Luca VII, 13).

Pe oamenii îndurerăți de necazuri i-a mângâiat, ștergându-le lacrimile durerilor cu dumnezeiescul Său ajutor. (Ioan, XII, 33—35).

Pre cei bolnavi i-a vindecat, tămăduindu-le suferințele, cu dumnezeiasca Sa putere și bunătațe, precum ne istorisesc Sfinții Evangheliști atâtea minuni săvârșite. (Matei XIV, 14; XV, 30; XX, 34; (Marcu I, 41).

Pe cei săraci i-a ajutat, dându-le să mănânce, precum L-am auzit vorbind către ucenicii Săi pentru poporul ce venise să-I asculte învățăturile în locuri pustii: „Milă îmi este de mulțime, că iată trei zile sunt de când așteaptă lângă Mine și n-au ce să mănânce, și a-i slobozi flămânzi nu voiesc, ca să nu se istovească pe cale”. (Matei XV, 32).

Pre cei păcătoși din dragoste și milă i-a îndreptat pe calea cea bună, căci „văzând mulțimile, i s'a făcut milă de ele, că erau necăjite și rătăcite, ca oile ce n'au păstor”. (Matei IX, 36).

Prigonitorilor Săi a cerut să le facă bine. În loc să se răzbune de cele rele, — El însuși a vindecat pe sluga rănită ce venise cu Iuda vânzătorul să-L prindă și să-L dea judecății.

Iar pentru cei ce L-au răstignit pe Cruce, s'a rugat zicând: „Părinte iartă-le lor, căci nu știu ce fac”. (Luca, XXIII, 34).

Cu alte cuvinte, Domnul Hristos și-a arătat dragostea și bunăvoirea Sa pentru oameni, în toate împrejurările din viața Sa de pe pământ.

Iată de ce Domnul Hristos, ca nimeni

altul, ne lămurește prin pilda vieții Sale, cântarea prevestitoare a îngerilor despre pacea și bunăvoința, pe care El avea să le aducă între oameni pe pământ.

Chiar înainte de pătimire și de răstignire, a lăsat apostolilor Săi drept moștenire — între altele — cuvintele: „Pace vouă; pacea mea dau vouă”. (Ev. Ioan, II, 38).

• • •

Drept urmare a acestor pilde și sfaturi date de însuși Mântuitorul, cel mai productiv zelos dintre apostolii Săi, Pavel (Rom. 14—17) constată zicând: „Impărăția lui Dumnezeu este pace”. Și de aceea atât el cât și ceilalți apostoli și evangheliști folosesc toate ocaziile de a dori „pace” credincioșilor lor, fie cu graiul, fie în scris.

„Pace vă las”, zice evanghelistul Ioan (XIV, 27) „Pace casei acesteia”, dorește Ev. Luca (X, 5). „Pace și liniște” dorește în scris apostolul Pavel în prima sa scrisoare către Tesaloniceni (P. 3). „Trăiți în bună pace cu toți oamenii”, sfătuește tot apos'olul Pavel pe Romani în epistola sa. (XII—18).

Iară urmașii lor de astăzi, cari slujesc la altarele bisericilor creștine, salută poporul, atât la intrare, cât și la ieșire, tot cu evanghelicul sfat: „Pace vouă”.

Astfel toți creștinii noștri și fiii unui neam trebuie să fie și ei adânc pătrunși de valoarea acestui sfat și să facă tot ce le va sta în putință în viață, ca pacea să se sălășluiască pretutindeni pe pământul țării noastre. Vorba Sfintei Scripturi unde zice: „Pace trebuie să fie între zidurile sale”. (Ps. 122—7).

În scopul acesta praznicul Crăciunului trebuie să ne reamintească tuturor creștineasca îndatorire de a ne pune în slujba sfaturilor și pildelor înșirate mai sus,

înainte de toate practicând noi înșine bunele fapte indicate în ele drept pilde de imitat pentru tot creștinul.

Numai — știind ocoli orice faptă și orice lucru, care ar fi în stare să turbure pacea și liniștea — vom dovedi, că suntem dela inimă și nu numai dela gură, buni creștini și ucenici ai lui Hristos. Din potrivă însăși Sf. Scriptură constată: „Cei fără Dumnezeu n'au pace”. (Jes. 48-22) și ei (cei fără Dumnezeu) agită pe unii împotriva altora, căci trăesc în bună pace”. (Sirah, 28—11).

Deci nu v'am putea dori de sfintele sărbători ale anului acesta ceva mai bun, decât să rog pe Dumnezeu — ca și oarecând apostolul Pavel — zicând: „Dumnezeul păcii să fie cu voi toți”, cu țara și cu neamul nostru, care mai mult ca oarecând — și în interesul celor mai vitale interese ale lor — au lipsă de liniște, de pace și bună învoire între toți fiii lor și cine turbură această liniște nu poate fi nici bun creștin, nici bun Român. după, vorba Sfintei Scripturi: „Cei fără Dumnezeu n'au nici pace, nici liniște”.

De aceea ca părinte duhovnicesc al drept credincioșilor creștini ai Țării noastre, vă dau tot îndemnul meu părintesc și mă rog lui Dumnezeu, ca acest duh de pace, frație și bunăvoință creștinească să fie și să trăiască în sufletul și viața tuturor fiilor duhovnicești ai Bisericii noastre strămoșești.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!

București, reședința Patriarhiei române în ziua Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Cu patriarhicești binecuvântări!

ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT,

CUM L-AM CUNOSCUȚ PE SANCTITATEA SA PATRIARHUL MIRON, ÎNAINTE DE ÎNTREGIREA NEAMULUI

Sanctitatea Sa Patriarhul Miron, încă înainte de împlinirea idealului național, a luptat cu fapta și cuvântul pentru întregirea neamului.

Eram elev al liceului Traian din T. Severin. Profesorul nostru de muzică, neuitatul I. St. Paulian, a creat o societate corală „Doina”, în acel oraș, în care erau înscriși pe lângă diferite persoane mature și elevi ai liceului Traian.

Această societate în afară de scopul irealist de a pregăti apropierea dintre Români de sub stăpânirea Ungariei, în special din Banat și cei din Vechiul Regat.

Societatea „Doina” se ducea adesea în centrele românești din Banat, mai ales la Caransebeș și Lugoj.

La Caransebeș se găsea păstorind pe acea vreme ca episcop actualul Patriarh Miron.

Nu voi uita căldura cu care ne primea și prezida concertele societății.

Pe de altă parte, la Caransebeș exista o societate corală, patronată de Prea Sfințitul Episcop Miron Cristea, — și care întorcea la T. Severin vizitele făcute de Societatea „Doina”.

Adesea Societatea era întovărășită în aceste vizite de către actualul Patriarh.

Entuziasmul reciproc ce stârneau aceste vizite reciproce, au pregătit unificarea sufletească între Români, pentru ziua cea mare și au contribuit mai mult de cât orice mijloace la dezvoltarea simțimintelor naționale.

Acum după aproape 40 de ani, îmi amintesc figura de sfânt a episcopului Miron Cristea și impresiunea puternică ce lăsa asupra tuturor ce îl apropiiau, prin înălțimea gândurilor ce se desprindeau din cuvântările Sale și a simțimintelor românești ce exprima.

Îmi reamintesc modestia Sa, care se desprinde dintr'o convorbire ce o voi istorisi.

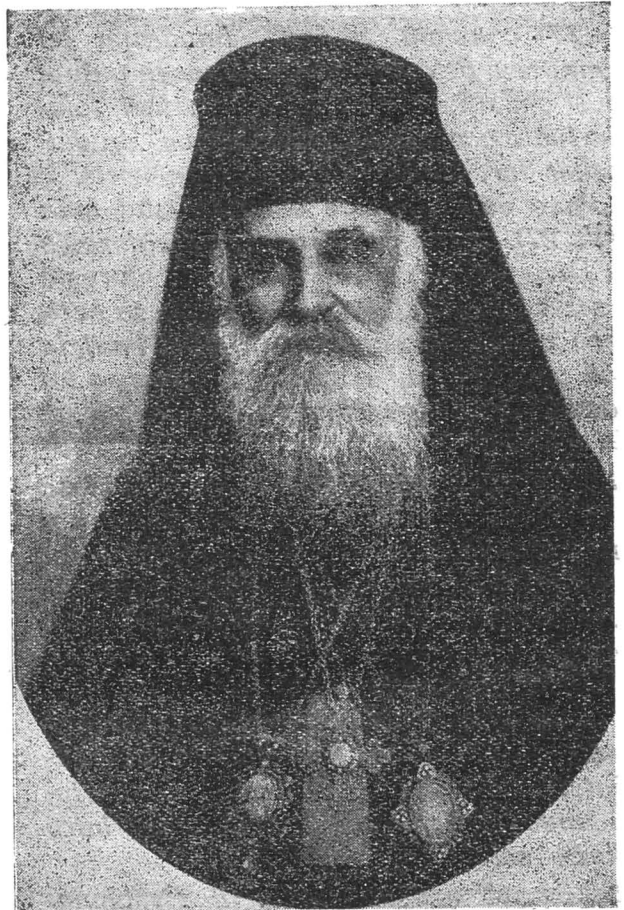
Era după Unire, când ultima dată în calitate de Episcop al Caransebeșului ne-a vizitat la T. Severin. Se făcuse cerc împrejurul Prea Sfântului, și se discuta organizarea noii Români.

O doamnă venerată din societatea severineană, între altele, îl întreabă pe Prea Sfântul: „Este adevărat, cece se vorbește, că Sfinția Ta vei deveni Patriarhul României Întregite?” adăogând: „noi vom fi cei dintâi fericiți, dacă se va adevăra svonul”.

Prea Sfinția Sa Episcopul Miron Cristea răspun-

de doamnei următoarele cuvinte de plină filosofie și modestie: „Nu sunt în curent cu aceste svonuri, dar, stimate Doamne și Domni, în viața d-voastră, să nu dați crezare nici când se vorbește prea mult rău de un om, dar nici când se vorbește prea mult bine”.

Desemnarea Prea Sfințitului mai în urmă ca Patriarh al României Întregite, a umplut de bu-

I. P. S. Patriarh, D. D. Dr. Miron Cristea

curie inimile tuturor Românilor dar mai ales ale Severinenilor, cari cunoscându-l de aproape, și-au dat seama de capacitatea și zelul ce va pune în slujba Bisericii și pentru unificarea sufletească a tuturor Românilor.

Fie ca Domnul din Ceruri să-i dăruiască Sanctității Sale Patriarhului Miron deplină sănătate mulți ani de aci înainte, pentru a duce la bun sfârșit opera începută, încă acum 40 de ani.

CONSTANT GEORGESCU
Profesor la Facultatea de Drept
din București.

I. P. S. S. PATRIARHUL MIRON, ȘEFUL BISERICII ROMÂNE ȘI PRIMUL SFETNIC AL M. S. REGELUI, A IMPLINIT 70 ANI

În sala tronului patriarhal din Capitală, membrii Sfântului Sinod și înalții prelați omagiază pe Prea Sfințitul și Fericitul Patriarh al Țării.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh dr. Miron Cristea, șeful bisericii române și primul sfetnic al Majestății Sale Regelui Carol II, a fost sărbătorit cu prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh, alb ca zăpezile neatînse ale culmilor, a coborât scările palatului patriarhal înconjurat de episcopi în odăjdii, arhieriei și un sobor de peste șaiszeci de protoierei cu culioane roșii.

și al Casei Clerului, înalți prelați ai țării, reprezentanți ai clerului de mir și monahal, au urcat scările bătrâne de piatră, cu patină veche ale palatului patriarhiei.

În sala de festivități, Prea Sfințitul Patriarh Miron ia loc în tronul de lemn vechi, sculptat cu migală și trudă, tronul patriarhal.

Fericitul sărbătorit, cu părul, genele și barba albă — de un alb curat și pur ca al crinilor și

I. P. S. S. Patriarhul D. D. Dr. Miron Cristea, în sala tronului patriarhal răspunde omagiilor aduse de membrii Sfântului Sinod și delegațiunii bisericești.

Prea Sfințitul Patriarh și președinte al Consiliului de miniștri pășește rar, impunător.

Și totuși câtă tinerețe și vioiciune radiază din mersul acesta și din ochii albaștrii ca toporașii, ascunși după zăpada genelor albe.

Serviciul religios a fost oficiat de P. P. S. S. Episcopi: Vasile Lăzărescu al Caransebeșului, Efrem Tighineanul al Basarabiei, Emilian, vicarul Sfintei Patriarhii; Protosinghelii Teofil Ionescu și Nicodem Zamfirescu; arhidiaconii Evghenie Orghidan Firmilian și diaconii: Uncuși Tuță.

În sala tronului patriarhal.

Intreaga asistență compusă din membrii Sfântului Sinod, personalul Consiliului Central Bisericesc

al zărzărilor înfloriți, — așa cum stă încadrat în vechiul jilț domnesc, pare desprins din sfintele icoane ale istoriei.

În jurul tronului înegrit de vremei, stau înalții prelați ai țării, membrii Sfântului Sinod și preoții.

Tabloul curmă depărtarea istoriei și pare contimporan glorioaselor vremi ale trecutului românesc, desprinzându-se din el toată mireasma și puritatea poporului acesta legat până dincolo de timp de pământul țării și de biserica moșilor-strămoșilor.

În atmosfera aceasta de adâncă evlavie și solemnitate, s'a oficiat un scurt polihronian.

Omagiul și darurile aduse de I. P. S. Nicodim, mitropolitul Moldovei și Sucevei.

După terminarea polihroniului, I. P. S. Nicodim a rostit următoarele:

Inalt și Prea Sfințite
Prea Fericite Patriarh
al României,

Domnule Prim Ministru,

Implinirea celor 70 de ani de viață ai Inalt Prea Sfinției Tale, ne dă nouă, colaboratorilor I. P. S. Tale și tuturor fiilor duhovnicești, prilej de sărbătoare plăcută și bucurioasă.

Implinirea unei asemenea vârste de către ori și cine, dă prilej celor dimprejur să se bucure și să prăznuiască, se vede pentrucă nu mulți ating această vârstă.

Dar I. P. S. Voastră ați atins nu numai un stadiu atât de îndelungat de viață, ci și un stadiu aproape tot atât de îndelungat de muncă și de străduință pentru Biserică, pentru neam și pentru țară. Iată dar că cu atât mai îndreptățită este sărbătorirea noastră. Regretăm că ea n'a putut să se facă la vreme și în cadrele largi trebuitoare. Ne mulțumim să o săvârșim în cadrele mai înguste ale Sfântului Sinod și ale cercurilor imediat apropiate duhovnicești.

Dar cu ce vom cinși noi sărbătorirea aceasta a I. P. S. Voastre?

De regulă, sărbătorii li se aduc flori, buchete, cununi. Vom urma și noi datina aceasta veche românească. Vom aduce și noi buchete de flori duhovnicești, de flori de fapte culese din grădinile pe unde ați muncit I. P. S. Voastră.

Și, așa dar, purcedem să culegem flori. Și vom începe chiar de acolo dela obârșie, de unde a început Patriarhul nostru. Dar care este obârșia și nașterea I. P. Sfântului nostru Patriarh? Cu toții o știm. Patriarhul nostru este fiu de beizadea. Știți că în țările dunărene, Muntenia și Moldova, feciorii de domn, se numeau beizadele. În Ardeal, negreșit, n'au fost beizadele. Au fost și acolo voveozi, au fost juzi, au fost frunțași ai neamului, dar cu vremea s'au înecat în valurile cotropitorilor. Dincoace încă au dispărut beizadele. Dar o beizadea nemuritoare a rămas și acolo, și aici. O beizadea nu voveodală, ci imperială: beizadeaua care s'a născut și-și trage obârșia din căsătoria împăratului Traian cu fiica lui Decebal. Și acea beizadea este poporul nostru românesc. Și beizadeaua aceasta nu s'a desmintit niciodată și nu se desminte nici astăzi. Vechii voveozi, beizadele și boeri, erau proprietarii pământului țării acesteia. Acum este beizadeaua aceasta poporul. Vechii boeri, voveozi și beizadele, făceau biserici și mănăstiri. Astăzi poporul le ridică cu aceiași dărnice.

Iată dar că beizadeaua aceasta nu se desminte, Și fiu al acestei beizadele este și Patriarhul nostru.

El s'a născut acolo departe, în Toplița Română, unde Carpații ardeleni își dau mâna cu Carpații moldoveni și cu cei bucovineni. S'a născut într-o zi de 18 Iulie a anului 1868. Naș a fost tot un

fiu de beizadea, Ion Herța, prieten al familiei Gheorghe și Domnița Cristea, prieten pentrucă pe acolo trecea el cu oștirca lui de peste douăsprezece mii în anul acela când a trecut și a aflat că în casă se născuse un prunc, a cerut onoarea să-i fie el naș. Și i-a fost naș. Dar fiindcă expediția lui nu-i îngăduia să zăbovească mult pe acolo, a grăbit botezul și s'a făcut chiar a treia zi după naștere, în ziua de 20 Iulie, de Sfântul Ilie și de aceea pruncului i s'a pus numele de Ilie.

Ce o fi cugetat Herța când ținea în brațe pruncul îmbracat în alb, ce s'o fi perindat pe dinaintea ochilor sufletului său. S'o fi întrebat el poate asemenea celor de pe vremea nașterii Sfântului Ion Botezătorul: ce va să fie pruncul acesta?

Destul că la plecarea el a zis părinților: La vreme, să dați copilul la școală și popă să-l faceți.

Preoția era socotită drept cea mai înaltă și mai deosebită chemare, așa cum este de obicei. Și se vede că și părinții au fost de acelaș cuget și iacă, îndată ce băiatul Ilie Cristea a atins vârsta de 6 ani a fost dat la școală acolo în Toplița și a fost dus mai departe la Bistrița-Năsăud și de acolo într-o școală crăiasă dela Sibiu, unde n'a rămas de cât puține zile și a trecut repede la liceul confesional din Brașov, pe care l-a terminat cu izbândă cum declară însuși, arătându-se mulțumit că i-a dat această școală tot ce-i trebuia pentru cunoștința limbei și a neamului său.

După aceia a trecut la Năsăud și la școala teologică dela Sibiu, pe care a terminat-o cu titlul de teolog și în fine a intrat în Universitatea din Budapesta pe care a terminat-o cu titlul de doctor în filosofie.

Aceasta a fost filiera școlară pregătitoare pentru tânărul Ilie Cristea. Dar ea n'a fost străbătută așa de ușor și de viu, cum am străbătut-o noi aci, ci a întâmpinat negreșit și bucuriile izbânzilor dela sfârșitul fiecărui an școlar, dar și necazuri și amărăciuni mai cu seamă din cauza a-supririlor de neam și de lege, care stăpâneau atunci.

Și așa tânărul pregătit pentru viață intră în slujba școalei și apoi în slujba bisericii de pe la anul 1897, ca Ierodiacon, diacon și arhidiacon și apoi, ca să își poată închina toată munca și toată viața pentru neam și pentru biserică, a intrat în viața monahicească sub numele de Miron iar ca așezare de viață la Mitropolia dela Sibiu unde a activat acolo peste 12 ani, consacându-și munca deosebită în gospodăria bisericii și mai cu seamă la ridicarea și terminarea marelui catedrale metropolitane din Sibiu. În acești 12 ani de activitate a dovedit destoinicie și pentru chemări mai înalte și de aceia când s'a deschis vacanța de Episcop la Caransebeș, privirile tuturor s'au îndreptat spre arhimandritul Miron Cristea iar la începutul lui Aprilie 1910 a fost ales și sfințit Episcop de Caransebeș. Aci, în acest nou câmp de lucru și de muncă pentru Biserică și pentru Neam, îl găsește marele război cu toate necazurile și cu toate sbuciumurile lui. Iar când

s'a terminat războiul în favoarea aliaților României și a României, atunci Adunarea Națională dela Alba-Iulia a Ardelenilor a proclamat unirea Ardealului cu Patria Mamă și în fruntea delegației care a fost trimisă să aducă actul unirii la București a fost și episcopul de Caransebeș, Miron.

De atunci, Inalt Prea Sfințite, activitatea Inalt Prea Sfinției Voastre este bine cunoscută. Ați lucrat cu pricepere și cu râvnă pentru unificarea bisericilor românești; ați lucrat făurirea legii de organizare bisericească și a statutelor ei și a tuturor celorlalte legi și regulamente. Ca senator ați lucrat pe terenul politic pentru împăcarea partidelor și îmi aduc aminte de inspirata cuvântare a I. P. S. Voastre cu prilejul votării Constituției prin care ați netezit foarte mult asperitățile dintre partidele politice.

După aceea țara v'a chemat la Inalta Regență și așa și pe terenul bisericesc și pe cel politic ați lucrat cu pricepere și destoinicie, cum lucrați și astăzi ca Patriarh și ca Prim-Ministru al țării.

Acestea sunt florile pe care le-am cules prin ființurile unde ați pășit, Inalt Prea Sfințite.

Am cules clopoței și ghiociei albi ca zăpada, dela Toplița Română, simbolul curățeniei copilășului de acolo; am cules vioarele azurii ca seninul cerului, simbolul credinței în puterea lui Dumnezeu și în țaria neamului; am cules după aceea toporași purpurii, ca mantia de Patriarh cu care biserica și țara v'a îmbrăcat semn al dragostei înflăcărate de neam, de țară și de lege: am cules roze, am cules jerbe de brad și foi de stejar ca să ne ajungă să împletim cunună frumoasă pentru frumoasa frunte a I. P. S. Voastre. (aplauze).

Și acum, I. P. Sfințite, n'am să adaug decât câteva floricele la cunună.

Iată aci o medalie de aur, bătută în amintirea sărbătoririi de astăzi de către comitetul sărbătorii, pe care cu un șnur albăstrui, după datină, o adaug la cununa de flori ca o pecetie a ei pe care cu dragoste v'o prezint I. P. S. Voastre.

Și mai am, I. P. Sfințite, să vă prezint încă o florică. Mie când am slujit pentru prima oară la Mănăstirea Noului Neamț, starețul cu părinții de acolo mi-au dăruit o icoană a Maicii Domnului, după cum vedește placa așezată pe dosul acestei icoane. Eu am auzit ce zice și zicătoarea că: „Dar din dar se face rai“, dar eu să schimb puțin aceasta și zic: „Dar din dar, floare de rai“ și o atâră la cununa I. P. S. Voastre.

Și acum I. P. Sfințite, o altă florică de pe meleagurile Neamțului. Starețul de acolo cu însoțitorii lui bisericești o prezintă I. P. S. Voastre și cu sculptura lucrată de călugărul Silivestru: este icoana Sfântului Gheorghe, făcătorul de minuni, patronul Catedralei mitropolitane din Iași, patronul Moldovei și al oștirilor moldovene, care a fluturat pe steagurile lui Ștefan cel Mare, Domnitorul Moldovei.

Vă prezint aceasta, I. P. S. Voastre ca să fie purtătoare de biruință (Aplauze).

Cu aceasta, I. P. Sfințite, aduc în numele Sfântului Sinod, a Clerului și a tuturor fiilor duhovnicești ai I. P. S. Voastre, călduroase felicitări pentru evenimentul acesta însemnat din viața I. P. S. Voastre și doresc, din toată inima, ca Dumnezeu să vă dăruiască încă ani mulți, încât călăuzit de vasta experiență pe care o aveți să lucrați și mai departe cu același deplin spor, pentru Biserică, pentru Neam și pentru Țară, ca luminat sfentic al M. S. Regelui Carol al II-lea. (Ovațiuni puternice, strigăte de trăiască).

Să trăiți, Inalt Prea Sfințite! (Aplauze prelungite și îndelung repetate).

Scrisoarea prea sfințitului mitropolit Nicolae al Ardealului

P. S. S. Episcopul Popovici al Oradiei a citit următoarea scrisoare a I. P. S. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și Banatului, care, fiind bolnav, a fost nevoit să lipsească:

Sibiu, la 9 Decembrie 1938

INALT PREA SFINTE,

Intețit în timpul din urmă de călătorii și înalte ocupațiuni și serbări, mă găsesc răcit și obosit, și astfel nu mă încumăt să plec din nou la București pentru a-ți prezenta, în cadrele Sf. Sinod (căci îți dădusem mai înainte o telegramă) felicitări la jubileul de 70 de ani împliniți.

Deci te rog pe această cale să primești călduroasele mele urări de sănătate desăvârșită și de viață îndelungată, ca—cu energie neîmpuținată—să conduci nava sfintei noastre biserici spre limanurile cele duhovnicești.

Fac rugăciuni către bunul Dumnezeu să te întărească cu grația Sa întru îndeplinirea cu strălucire, a misiunii ce ți-a încredințat în viața noastră bisericească, ca și în viața publică a nației noastre, mai ales în împrejurările grele de astăzi.

Intru mulți, fericiți ani!

Cu cele mai calde sentimente de afecțiune.

MITROPOLIT NICOLAE

Cuvântul P. S. Arhlereu Venlamin Pocitan Ploeșteanul

*Inalt Prea Sfinte Stăpâne și
Prea Fericite Părinte!*

La sărbătorirea celor 70 de ani de viață a Inalt Prea Sfinției Voastre, pe care o face astăzi Sf. Sinod al Bisericii noastre ortodoxe românești, cu mare bucurie se asociază și clerul, de toate gradele, ale acestei de Dumnezeu păzite Eparhii, pe care Inalt Prea Sfinția Voastră o conduceți de

20 de ani, cu multă râvnă, cu deosebit tact pastoral, cu blândețe și înaltă înțelegere a lucrurilor.

În numele acestui cler, reprezentat aici, prin prepoziții săi: Prea Cucernicii părinți Consilieri Referenți ai Consiliului Central Bisericesc și cei dela Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor; prin Prea Cucernicii Părinți protoierei de circumscripții și revizorul eparhial; prin P. C. Părinți Stareți de Mănăstiri și P. C. Maice Starețe; prin toate asociațiile preoțești și îndeosebi a societății Clerului de ajutor reciproc „Ajutorul” din Capitală, — care prin președintele ei, Vă prezintă și un dar omagial — în numele a întregului cler al Bisericii noastre ortodoxe românești în genere, am plăcută însărcinare, de a depune la picioarele tronului arhipastoral, cu prilejul acestui însemnat eveniment, sentimentele cele mai calde de deosebită dragoste și de profund respect de devotament.

Rugăm pe bunul și înduratul Dumnezeu, ca să Vă țină sănătos încă multă vreme — așa sprinten, vioi și cu voe bună — cum Vă vedem noi, reîmprospătându-Vă puterile, cu noi energii, ca să se împlinească cuvintele proorocului Împărat David „Inoi-se-vor ca ale vulturului, tinerețele Tale”.

Aceasta o doresc supușii Înalt Prea Sfinției Voastre, la această măreață sărbătoare, pentru binele și propășirea Bisericii noastre Ortodoxe Naționale și a Patriei străbune.

Să trăiți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, ani mulți și fericiți. Amin.

Cuvântarea P. S. Tit Simedrea al Hotînlului

„Pre Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop și Mitropolit a toată Țara Românească, Domnul Domn Miron Patriarhul României, al nostru Stăpân și Domn, Doamne păzește-l pre Dânsul întru mulți și prea fericiți ani”.

Cu această cântare, veche cât Biserica română și totuși nouă, căci la fiecare nou Vlădică este cântată, potrivită fiind numai după nume și stăpân, se urcă mulțimile pe dealul Patriarhiei Române, ca să felicite pe părintele nostru Patriarh la împlinirea celor 70 de ani de vârstă, pentru tot ce a înfăptuit Înalt Prea Sfinția Sa în Biserica neamului nostru.

Iar părintele nostru al tuturor, Patriarhul Miron, așteaptă pe culmea dealului, lângă biserica cea frumos înaltă prin ostenele Sale, sosirea mulțimilor. El este încă drept la stat și mlădios la mers. Pletele și barba-l sânt albe ca zăpada de pe culmi; dar vioiciunea ochilor albaștri ca vioarea, și fața-i curată și senină ca dimineața, desvăluie vigoarea tinerească, dovedită prin mîntea scilpitoare și prin cuvântul cuceritor.

Pentru tot ce a înfăptuit, vrednic este de felicitate. Căci în Părintele nostru al tuturor s'au sălășluit toate virtuțile Neamului românesc: istețime de minte, unită cu chibzuială, pentruca gândul să se poată întrupa în faptă; grija de cele sufletești, însoțită de grija celor pământești, căci, după cuvântul unui smerit vlădică, fără munca Martei i-ar fi fost cu neputință Mariei să asculte învățătura

Mântuitorului; răbdare, întru care se dobândesc sufletele; și mai presus de toate dragoste, care toate le răbdă și nici odată nu cade. Și așa fiind, mulțimile ajung în culmea dealului și în cântări mulțumesc Părintelui nostru Patriarh pentru toate înfăptuirile Sale.

Dar cum noi stăm pe oasele părinților și moșilor noștri, iar fapta noastră nu-i decât o verigă în lanțul nesfârșit al faptelor părinților noștri, — iată, cu ochii minții vede Părintele Patriarh altă mulțime ridicând dealul spre a-l felicita. Este ceata tuturor Vlădicilor români, răposați în Domnul, care s'au ostenit în vremi mai rar senine, mai des întunecate, întru păstoriarea turmei drept credincioase a Neamului nostru. Cu duioșie, cu lacrimă de recunoștință, cu privire înțelegătoare le așteaptă sosirea Părintele Patriarh ca din urările și silințele lor să prindă puteri noi pentru mai departe păstoriarea a turmei Sale. Iar printre toți acești vlădici ai trecutului nostru bisericesc, cuviincios înaintând în șir cronologic spre cel sărbătorit, se deosebesc chipuri vrednice de amintit.

Iată, în rândul din urmă, stă Iachint mitropolitul, mutat dela Vicina la Argeș, în Mitropolia a toată Ungro-Vlahia, când era curgerea anilor 1359. El are să spună că este cel mai vechiu de zile mitropolit al Țării românești și că prin el stăpânirea noastră bisericescă s'a întins de atunci până la Gurile Dunării, căci ne mai având urmași în Scaunul dela Vicina, de pe lângă Isaccea, el a stăpânit bisericește, potrivit canoanelor, și această întâie mitropolie a lui. Lângă el se află Antim cel din fruntea pomelnicelor noastre, păstor întâi la Severin, apoi la Argeșul lui Mircea pe ale cărui lăcașuri și fapte le binecuvintează. El are să amintească, odată cu felicitarea, un fapt ce va mișca inima celui sărbătorit, că adică el, pe lângă Mitropolit a toată țara românească până la Marea cea mare, a mai fost și Exarh a toată Ungaria, ceea ce înseamnă că el a păstorit și pe românii din regatul Ungariei, începând din vremea lui Mircea Basarab (1386—1418), și că de atunci s'a păstrat acest drept al mitropolitului din țara românească de a îngriji creștinește pe frații de peste Carpați. De atunci noi românii am fost prin Biserica toți într'o patrie, măcar că hotare politicești ne despărteau.

În al treilea rând se zărește Iosif Mușatin, mândrul mitropolit al Moldovei. El înfățișează dărzenia vechilor moldoveni, cari nu s'au lăsat până n'au biruit cu cererile lor pe patriarhul icumenic și pe împăratul bizantin. Încărcat de zile și de cinste, mai sus de el, pășește Teoctist al Moldovei, cel ce se odihnește în Putna, lângă „atletul lui Hristos”, pe care l-a sfătuit.

În alt rând pășesc vlădicii Ardealului. Ii cunoști după fețele lor cutate de griji, căci păstoriarea lor nu a fost ușoară, având în coastă stăpâni străini de neamul și de legea lor. Dar faptul că cel sărbătorit este din neamul lor încercat și că prin dărzenia lor s'a păstrat neamul curat, le mîi descreește frunțile. Deosebești printre ei pe Ioan dela Prislop, cel cinstit cu cununa de mitropolit de

către Mihai Viteazul, întâiul întregitor de Neam, pe Simeon Ștefan în brațe cu Noul Testament dela Bălgrad, pe Sava Brancovici, cel închis și chinuit pentru dreaptă credință.

Tot mai sus se zărește Ștefan Munteanu, gânditor cum să impace predania cu cerințele zilei; lângă el, Varlaam al Moldovei, mulțumit că în tot neamul are căutare Cazania lui cu limbă frumoasă și înțeles limpede. Cunoști dintre mulți pe mult învățatul Dosofteiu, cu brațele pline de cărți și cu obrazul supt de veghe prelungită cărtură-rească. Lângă el pășește Antim Ivireanu, cu maldăre de tipărituri și cu unelte de toate soiurile de iscusințe: matrite de litere, penel de zugrav, daltă de săpat icoane, cerneluri de scris cu mână, chiar și gherghefuri de ales veștminte. În alt rând vine Grigorie Dascălul, adâncit în tainele teologiei și atât de smerit că n'a lăsat pe nimeni să-i prinză chipul în desen sau în vâpșele. Lângă el strălucește fața de boer a lui Veniamin Costache, iubitor de carte și de școală pentru luminarea poporului.

Pe toți îi întrece falnicul Andrei Șaguna, cea mai iscusită minte vlădicească între români. Lângă el pășesc Nifon, mitropolitul unirii principatelor și Calinic Miclescu, mitropolitul neatârnării Bisericii Române. Cei pomeniți și cei pe cari nu i-am pomenit pentru mulțimea numelor și pentru scurta vreme, toți vlădiciei noastre vin să felicite pe urmașul lor pentru faptele sale cele bune și să-i ureze ani mulți spre tot mai mare glorie a Bisericii Române.

În urma lor urcăm și noi, mai micii ostenitori, clerici și mireni, dealul Patriarhiei, ca să strigăm cu inimă curată Părintelui nostru Patriarh Miron :

Întru mulți ani, Stăpâne !

Și din prisosul inimilor și al cugetelor noastre, Vă închinăm strădanie de cuget și simțire, așternută pe paginile acestui volum. (Se prezintă volumul omagial, tipărit cu acest prilej).

Cuvântarea decanului Facultății de Teologie

Pr. P. VINTILESCU, decanul Facultății de Teologie a spus următoarele cuvinte de omagiu :

Cât de emoționat și cu adevărat fericit Vă puteți simți, Înalt Prea Sfințite Stăpâne, astăzi, la capătul celor 70 de ani, în lumina unui trecut atât de bogat în realizări, atât de variat în trude dar și în satisfacții, atât de distanțat în momentele și etapele, care au însemnat un suș necurmat, până la ameițoarea culme de azi, cu care urșitorile nu hărăzesc pe muritori decât la răstimpuri epocale !

Da, pe culmea acestor 70 de ani ai Înalt Prea Sfinției Voastre se refrâng astăzi mărturiile de înțelepciune din trecutul și preocupările unei vieți predestinate. Înțelepciune cu atributele ei :

Suflet treaz, cu simț de intuiție pătrunzătoare; prezență de spirit și tărie, care nu se intimidează, ci știe să aștepte și să pregătească succesul ; suflet plin de vioiciune, dar în ținută rezervată și ponderată, pentru care eșecul nu însemnează capitulare, ci așteptare, veghere, analiză de factori și circumstanțe, pentru a le lua la vreme în serviciu și a pregăti astfel momentul final de realizare ; pentru a-l domina în cele din urmă cu toată forța, pe care o îmbracă farmecul unei atitudini îngăduitoare și larg înțelegătoare, civilizată și curcitoroare. Sunt semnele vitalității omului menit să fie conducător.

Omagiind, deci, cu profundă admirație, I. P. S. Stăpâne, această virtute a înțelepciunii, cu care V'a înzestrat cu atâta dărnicie Dumnezeu și pe care personal ați reprezentat-o atât de strălucit și ați exercitat-o în sens creator cu neîncovoiată vigoare până astăzi, Vă urăm în numele Facultății de Teologie din București, și în numele învățământului teologic în general, încă mulți ani, cinstiți de noua vârstă, înviorați de seva virtuții și strălucitori de aceiași înțelepciune biruitoare și realizatoare.

CUVÂNTAREA ÎNALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH

Înalt prea-sfințite părinte Mitropolit Nicodem, prea-sfințiți frați întru Hristos Episcopi, preacuvioșilor călugări, prea-cucernici preoți și iubitor mei fii sufletești.

Șaptezeci de ani în viața unul om, sunt de sigur, un lucru frumos și plin de respect sau, mai bine zis, sunt un frumos dar și o binecuvântare dela Tatăl nostru cel ceresc. Iar dacă, cum este cazul meu, din aceste șapte decenii, aproape o jumătate de veac — începând dela 1891 și până azi 1938 — mai este închinată unei munci pe o mulțime de terenuri ale activității publice și în deosebi pe tărâmul așezămintelor fundamentale ale neamului nostru românesc — atunci

de sigur, anii aceștia primesc o prețuire și o valoare specială.

Nu este de căderea mea a aprecia valoarea muncii mele proprii. Asta se va face de alții — după moarte. Frățille Voastre, câți ați vorbiți astăzi, ați apreciat în cuvinte, pentru mine elogiile și foarte măgulitoare, activitatea mea din trecut. Și în aceasta — în deosebi în omagierea ce mi-ați adus, în felicitările ce mi-ați adresat și în darurile ce mi-ați oferit, ba chiar în eternizarea răspântiei mele de 70 de ani prin o medalie comemorativă, — văd eu o completă, ba poate mai mult decât meritată răsplătă a muncii mele. Și aceasta o afirm cu atât mai mult cu

ât o muncă cu succes nu este un merit; din potrivă, munca pentru binele așezămintelor vitale ale neamului, din sânul căruia a ieșit, este — nu un merit — ci o datorie a fiecărui om.

Era la Constanța, de mult, un prefect Nentfes-u, care era și un foarte distins sociolog și poet. El foarte bine spunea, în o poezie, că omul numai atunci este om, dacă aduce roade în pomul neamului său și așezămintelor sale vitale. Intocmai ca și Sfânta Scriptură, care zice: „Pomul, ce nu aduce roade se taie și în foc se aruncă“.

Din partea mea, eu sunt competent a vă face numai o singură mărturisire; și anume aceea, că la vârsta mea de 70 de ani mă simt sufletește, în adâncul inimei mele, pe deplin mulțumit și convins, că n'am trăit în zadar, ci cu o educație de responsabilitate și de conștiinciozitate pe care am câștigat-o încă în casa mea părintească, dela părinții mei, am ieșit de tânăr în viața publică cu îndemnul de a nu lăsa o singură zi, fără ca să poți tăia pe răbojul dela grindă o creștătură de înfăptuire cât de mică, de milostenie, de o vorbă, de un fapt bun.

Este o maximă, care are un caracter mondial, că recunoștința față de un om cu oarecare merite este o floare foarte rară.

Înalt prea-sfințitul Mitropolit al Moldovei, preasfințitul Episcop al Hotinului, părintele Decan al Facultății de Teologie, Pr. P. Vintilescu, și Vicarul meu Veniamin, atât personal cât și în numele acelora pentru care ați vorbit și m'ați felicitat în ziua de astăzi, ați răsturnat valoarea acestor maxime cu caracter mondial și mi-ați înfățișat drept recunoștință, nu numai flori, care durează o zi-două, și se vestejesc, ci mi-ați prezentat cuvinte de apreciere extraordinar de măgulit care a muncii mele din trecut și a celor ce am putut înfăptui.

Eu vă sunt pe deplin mulțumitor, mai ales înaltului preasfințit frate întru Hristos Nicodem pe care am învățat să-l apreciez încă din timpul când trăiam dincolo de Carpați în era unei alte împărății și stăpâniri. Mă bucur și eu din inimă că am acest prilej să întorc acum cuvintele, pe care le-a zis frăția sa la adresa mea: „mutatis mutandis“ — și atât în numele meu cât și al sfântului Sinod, să-l felicit, că la vârsta pe care o are de 73 ani, îl vedem în mijlocul nostru întreg, voinic și sănătos ca o pildă de mare ierarh și poate de cel mai mare cărturar, pe care biserica ortodoxă îl are astăzi prețuindeni. (Aplauze).

Îți mulțumesc de icoana dată și pentru amin-

tirea și constatarea pentru mine a emoționantului fapt că monahul Teofan Cristea, dela Mănăstirea Neamțului, este născut în Toplița, și prin urmare mai mult de cât sigur aparține acestei familii cu ramificații în satul meu natal, dar care are una și aceeași obârșie.

Faptul acesta eu — se vede din vola sau din inspirația Celui-de-Sus — l-am simțit fără să știu acest amănunt despre vrednicul călugăr Teofan; l-am simțit eu instinctiv, când pentru prima dată — însoțit de neuitatul nostru poet Octavian Goga — am cercetat această sfântă Mănăstire dela Neamțul-Nou, întemeiată de el și soții săi lângă Nistru în Basarabia. Am făcut un scurt popas la mormântul, unde doarme somnul cel de veci acest călugăr, și am simțit în timpul rugăciunii și al sfântului parastas un fel de bătaie mai intensivă a inimii mele în acest fapt, simțindu-mă un strănepot al acestui vrednic călugăr care acum — în calitate de mitropolit-primat al țării — adresează o rugăciune la Tatăl Ceresc, pentru odihna sbuciumatului lui suflet, căci a trăit tocmai în timpul secularizării averilor bisericesti, și când a văzut la Neamț cum se prăpădește munca hărniciei lor, desigur că au plecat de acolo cu inima sbuciumată că s'a prăbușit o muncă de furnici și de albine harnice, pe care cu multă osteneală și stăruință o reînvie în noua mănăstire, botezată acum de soborul ei: „Mănăstirea Patriarhul Miron I“.

Frăției tale, părinte Tit, un fel de ucenic al meu de pe timpul când ai muncit ca vicar aci și acum în calitate de director al revistei Bisericii ortodoxe, pe care am reînviat-o după câțiva ani de încetare, din cursul războiului, îți mulțumesc din toată inima, pentru clasicile cuvinte ce mi le-ai adresat, de omagiu și de felicitare. Mai ales îți mulțumesc pentru că cu istețimea minții tinerești a frăției tale ne-ai zugrăvit în fața sufletului nostru tabloul vrednicilor noștri înaintași Prin aceasta ai îndeplinit o îndatorire, care atât de mult se potrivește duhului bisericii, care are între temelile activității sale și tradiția față de cei trecuți.

În atmosfera acestei evocări mă simt eu dator ca împreună cu frățiile voastre — din toată nima, să rugăm pe Dumnezeu să așeze sufletele lor între dreptii săi, iar noi să le fim plini de recunoștință, căci dacă am făcut, cu ajutorul lui Dumnezeu, ceva în viața noastră, aceea, în mare parte, avem s'o mulțumim lor, căci ei au pus temelii evlaviei extraordinare pe care eu, la venirea mea din alte părți, unde biserica orto-

doxă era persecutată și evlavie mai scăzută în multe părți, am găsit-o aci, ca cea mai scumpă comoară a bisericii noastre ortodoxe, din întreaga Patriarhie și ca o garanție sigură, că această biserică are posibilitatea și putința a se întări tot mai bine și a se ridica cu timpul până la înflorirea și gloria bisericii bizantine de odinioară. (Aplauze).

Mai mult de atât plăcute îmi sunt felicitările care mi-le adresează Decanul Facultății de Teologie dela București, atât în numele acestei Facultăți cât și a celorlalte pe care le avem și al întregului nostru învățământ teologic.

Țin să constat că aceste felicitări în numele tineretului nostru, în numele nădejdei noastre de mâine, care atunci — când va voi Dumnezeu — va lua cârma luntrei din mâinile noastre, acestea îmi sunt foarte scumpe.

Toți educatorii neamurilor, din toate veacurile, nu numai Jean Paul, au spus adevărul pedagogic, și anume: Dați-mi și încredințați-mi creșterea tinerimii și eu voi reforma lumea cu ea.

Deci și în cazul acesta, nu viața administrativă a ordinilor și poruncilor ce le dăm noi dela masa verde, are să reformeze Neamul nostru din punct de vedere pastoral și misionar, ci Biserica va îndrepta-o pe căile sale misionare și pastorale create de apostoli și de sfinții părinți, pe tineretul acesta.

Deci eu profit de această ocazie a sărbătoririi mele de 7 decenii ca să vă mulțumesc tuturor, atât frăției tale dela București cât și colegilor dela toate Facultățile de Teologie și profesoriilor și părinților sufletești ai tineretului dela toate liceele seminariale sau confesionale pentru munca pe care o depun, care doresc să fie tot mai conștiincioasă, tot mai pârintească și mai intensivă și pentru a da Clerului nostru educația, instrucția și mai ales zelul apostolic, de care biserica noastră ca orice așezământ divin are atât de mare nevoie.

Deci te rog să cumuniți tineretului binecuvântările mele, profesorilor mulțumirile mele și să le spui, că eu acu—la vârstă înaintată—îmi pun toată nădejdea în ei, ca la timpul lor când vor fi chemați prin punerea mâinilor și așezați și trimiși să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu la popor, să caute a fi la înălțime, ca moștenirea ce vor câștiga-o dela voi și noi s'o sporească și s'o înmulțască spre slava bunului Dumnezeu. Viitorul bisericii noastre atârână dela pregătirea lor, dela educația, dela zelul

și hărnicia, dela conștiinciozitatea și simțul de răspundere al lor.

Cât privește Arhiepiscopia Bucureștilor, țin să constat, că acesta este așezământul cel mai aproape inimii mele prin faptul, că în calitatea mea de Arhiepiscop al Bucureștilor, zilnic am avut ocazia să lucrez, să muncesc pentru întărirea ei. N'aș vrea să fac tabloul, pe care îl văd cu ochii sufletului meu, al stării pe care eu am găsit-o la prima Ianuarie 1919. Dau numai mulțumită lui Dumnezeu, că mi-a fost dat ca această situație, care nu era din cele înfloritoare, să o pot reface, să o pot reîntemeia cum va din nou și să o duc prin muncă cinstită la situația, la care o găsiți astăzi.

În tot cazul, nu de mult am spus cu adevărat, că... dacă te găsești în fața unui succes, care se concretizează în jurul unui singur om, a Aceluia din fruntea instituțiilor, meritul, lauda succesului, nu se cuvine numai celui din frunte.

Succesul și lauda ce cuvine și tuturor colaboratorilor mei, cari mi-au stat în ajutor, cari mi-au primit sfaturile și cari poruncile mele date dela masa verde le-au executat la fața locului. De aceea profit de ocazie să le aduc mulțumiri pentru partea, cu care au contribuit și ei la sporirea și întărirea instituțiilor noastre bisericesti centrale, de jos până sus, la crearea atâtor mijloace și înfăptuiri, care nici asemenea nu se pot cu ceea ce era înainte cu numai 2 decenii.

Mă simt dator să mulțumesc și I. P. S. S. Mitropolitului Bălan, pe care împrejurările l-au reținut să fie aci de față, pentru felicitările ce mi le-a trimis și care-mi sunt scumpe nu numai pentru faptul că vin dela un mitropolit, un distins coleg al meu, ci și pentru faptul că vin dela Sibiu, unde am petrecut o mare și însemnată parte a vieții mele, a activității mele din tinerețe, când energia și puterile sunt mai proaspete, mai noi, și astfel muncești cu efect mai mulțumitor.

Binecuvântările mele și asupra delegației dela Mănăstirea Neamțu — în frunte cu prea cuviosul stareț Melchisedec și mulțumite pentru artisticul dar al icoanei Sf. Gheorghe, admirabil sculptat în lemn.

Asemenea și prea cucernicului preot E. Bărbulescu, președinte al Societății clerului „Ajutorul”, pentru albumul sfintei liturghii a sfântului autor Ioan Gură-de-aur, scrisă toată cu mâna și cu chenare și litere împodobite pe fiecare pagină un caligraf cu o rară răbdare de

și cu artă și cele mai variate culori și litere inițiale. E ceva rar, mai ales în zilele de azi.

Iar de încheere, la vârsta de 70 de ani, nu vă mai pot spune un program, căci de aci încolo programele au altă numire, pe care nu vreau s'o spun, ca să nu mă descurajez eu însumi. Dar pot să vă dau un fel de moștenire, pe care să n'o uitați și s'o păstrați: Dacă în viața mea am făcut ceva, aceasta este a se mulțumi înainte de toate bunului și milostivului Dumnezeu, care nu numai m'a ajutat, ci în o mulțime de împrejurări a fost așa de evident cu mine, pe care m'a scos din încurcături, din primejdii, încât cel mai mare aleu să fi fost și m'ar fi făcut credincios, cum s'a făcut apostolul Paul la timpul său.

De aceea moștenirea ce o las eu mai ales tineretului, este să aibă întotdeauna încredere în ajutorul Bunului Dumnezeu, care niciodată nu va părăsi pe cel ce-i cere cu credință ajutorul și care ne-a spus: Fără mine nu puteți face nimic!

De aceea, întregul tineret roage-se la Dumnezeu; și — oricât de modeste i s'ar părea puterile trupești și sufletești care le are — să aibă nădejde în Domnul, pentru că El îi va sări în sprijin și adeseori, cum zice Apostolul, te va învăța chiar ce să grăiești.

Al doilea, dacă am putut munci cu oarecare succes, aceasta este a se atribui faptului, că m se pare dela mama mea, am moștenit o extraordinară voință de a mă înfrâna și de a-mi menține un cumpăt, care adeseori a impus celor cu care am trăit împreună, un cumpăt în toate cele de prisos, un cumpăt mai ales în plăcerile inerente oricărui om teafăr și sănătos în organele sale, în mâncări și băuturi ori alte patimi.

Ori acest cumpăt mi-a finit totdeauna echi-

librul încât, fără să fiu un om cu puternice calități fizice, am putut să trăiesc și să muncesc într'un mod intensiv, aproape zi de zi, ba adeseori am prefăcut nopți întregi în zile de muncă. (Aplauze).

Cumpătul acesta îl las moștenire tineretului nostru.

Intr'un singur lucru nu am știut, ce este cumpătul și acesta este munca și conștiințiozitatea în împlinirea datoriilor acolo unde am fost așezat în slujbă. (Aplauze).

Adeseori am intrat într'o instituțiune cu gândul, că sunt nevrednic de ea și m'am rugat bunului Dumnezeu: Invrednicește-mă, luminează-mă, întărește-mă, ca să pot produce fapte și să dovedesc efectiv prin munca mea cinstită și cu succes, vrednicia de a intra de tânăr în corporații unde eram înconjurat adeseori numai de bărbi albe, încărunțite în cinste, în demnitate și muncă.

Deci rezum, mulțumindu-vă tuturor, nu numai pentru felicitările ce mi le-ați făcut, ci pentru faptul că m'ați încurajat și m'am înviorat.

Ieri a fost o zi mai grea pentru mine, o zi de încordată atenție dela orele 10 a. m. până la orele 8 d. a. De aceea azi dimineață când am intrat între frațiiile voastre, mă simțeam cam obosit și mai fără voie; iar acum, în loc de oboseală pare că m'ați electricizat, prin dragostea frățască ori fiiască ce mi-ați arătat, încât mă simt oarecum întinerit și nu am decât o dorință: să rog pe bunul Dumnezeu ca această reinviorare a forțelor și a voiei de a munci în via Domnului, să nu fie prea efemeră, ci să mi-o fie, cu rugăciunile mele și ale frațiilor voastre și să dureze cât mai mult, spre lauda și gloria lui Dumnezeu, căruia ne închinăm acum și pururea și în vecii vecilor, Amin. (Aplauze prelungite).

HIROTONIA INTRU ARHIEREU A P. S. EMILIAN TÂRGOVISTEANUL, VICARUL SF. PATRIARHII ȘI AL SF. MITROPOLII

În ziua de Sf. Nicolae 6 Decembrie cor. s'a făcut hirotonirea intru arhieriu a arhim. Emilian I. Antal, numit vicar al arhiepiscopiei Bucureștilor și al mitropoliei Ungro-Vlahiei.

Impunătoarea ceremonie religioasă s'a săvârșit în catedrala Sf. Patriarhii în prezența unui public foarte numeros.

Služba hirotonirii și a Sf. Liturghii a fost oficiată de I. P. S. Patriarh Miron ajutat de: P. S. episcop Vasile al Caransebeșului, P. S. episcop Grigorie al Argeșului, arhim. Filaret Jocu, protosinghel Nicodim Zamfirescu, pr. Gh. Vintilescu, directorul Sf. Sinod, și arhidiaconii Evghenie și Firmilian.

Au mai asistat la serviciul divin: P. S. episcop Nicolae Colan, ministrul cultelor și artelor, pr. Nicolae Popescu, subsecretar de stat la ministerul cultelor, d. Mihail Măgureanu, subsecretar de stat la președinția consiliului, P. S. Episcop Lucian al Romanului, P. S. Arhieriu Eftrem al Chișinăului, P. S. arhieriu Veniamin Ploșteanu, d-nii Alesseanu primul președinte al Curții de Conturi, Stancu Brădișteanu, director general al cultelor, I. Bratu, director general al învățământului secundar, av. Popeea, Ighnat Mircea, Adrian Maniu, pr. P. Partenie, președintele asoc. generale a preoților,—cum și toți consilierii referenți ai arhiepiscopiei și al consiliului central bisericesc, protopopii din eparhie și stareții mănăstirilor: Dragomirna, Ghighiu ș. a.

Služba a fost impresionantă, iar corul dirijat de d. Oancea, la înălțime.

Cuvântarea I. P. S. Patriarh

Imediat după executarea concertului religios, a luat cuvântul I. P. S. Patriarh Miron, care a spus între altele:

„Imi vin în minte cuvintele apostolului neamurilor, apostolul Pavel: Cel care vrea vrednicie, bun lucru dorește. Dar imi amintesc și de vorbele Sf. Ioan Hrisostom, că acest bun lucru dorit, este împreună cu multe greutate și piedici.

Este atât de plină de răspundere și de grea arhieria, încât Sf. Grigore de Nazianz, atunci când urma să fie hirotonisit arhieriu, a fugit, declarând că îl înspăimântă răspunderea ce va trebui s'o aibă ca păstrător suprem de suflete.

Și drept este că darul arhieriei aduce grele

răspunderi celui ridicat la această treaptă. Căci acest dar al arhieriei îl face pe om conducător de oameni, și nimic nu este mai greu decât această sarcină de a conduce pe oameni, aceste ființe superioare făcute de Dumnezeu ca să fie cununa făpturilor Sale, mai cu seamă în aceste timpuri, când curente de destrămarea credinței noastre strămoșești și curente sociale anarhice, lucrează să slăbească ființa Bisericii și ființa Neamului.

Sf. Sinod episcopesc, apreciind meritele tale duhovnicești, a hotărât, cu unanimitatea glasurilor, să te ridice în ierarhie deși ai fost la o biserică neînsemnată, te-ai afirmat ca un bun păstor de suflete. Ai reușit să transformi biserica Boteanu într'o catedrală a slujbelor frumoase și într'un anvon al prediciei înălțătoare.

Numele ce ți-ai ales în călugărie de Emilian, a fost purtat de trei sfinți. Dintre aceștia, unul a trăit în părțile Silistrei de azi.

Emilian dela Durostor nu putea suferi idolii. Și într'o zi, a luat un ciocan de fier și a sfărâmat statuile idolilor. Autoritățile au arestat un șir întreg de creștini bănuși pe care i-a supus la cazne. Emilian n'a putut suporta ca alții să pătimească pentru o vină a sa și s'a predat conducătorilor cetății. Astfel, Emilian și-a primit cununa mucenicească.

Prea sfințite Emilian, să fii ca acest sfânt. În locul ciocanului de fier să ai forța oțelului duhovnicesc, al cuvântului evanghelic și al predicării credinței lui Hristos. Cu ea să dărâmi toate atacurile celor ce caută să distrugă unitatea bisericii noastre strămoșești.

Astăzi serbăm ziua Sf. Nicolae, care, după Maica Domnului, este sfântul cel mai simpatizat la noi, ca și în toată biserica răsăriteană. Numai în București își serbează azi hramul Sf. Nicolae 26 de biserici.

Prea Sfințite Emilian, să cultivi toate înaltele virtuți ale marelui ierarh Nicolae, arhiepiscopul dela Mira Lichiei.

Am arătat ce frumoase merite și calități ai. Ei bine, aceste calități te-au ridicat la treapta arhierescă și nu faptul că ești rudă de sânge cu Patriarhul țării. Aceasta, în loc de motiv de mândrie, să fie mai de grabă motiv de îngrijorare, că trebuie să corespunzi și să cinstești darul ce

și s'a hărăzit, să fii vrednic de neamul care l-a dat pe primul Patriarh al țării.

Deși ești numai arhieru și n'ai jurisdicție, eu îți dau această cârjă a mea prin care-ți acord, — și o voi face și în scris, — jurisdicție de episcop, de mitropolit al Ungro Vlahiei și patriarhicească; pentruca în măsura în care vor slăbi puterile mele, de ierarh trecut de 70 de ani, în aceeași măsură să împlinești Prea Sfinția ta, cereințele legate de marea sarcină a conducerii superioare bisericești. Cu nimic să nu se simtă astfel lipsa prezenței mele în afacerile bisericești și administrative. Să nu sufere întru nimic prestigiul de autoritate deplină și prezentă în tot momentul, în fruntea treburilor bisericești, spre binele bisericii noastre și al păstorilor noștri, Amin!”

Cuvântarea P. S. Vicar Emilian

„Este un cuvânt din bătrâni, care spune: „Când îți este sufletul prea plin, gura nu are cuvinte să vorbească multe”. Mai plin decât acum poate că nu l'am avut niciodată, căci momente asemănătoare de a nu se umplea sufletul, n'am avut decât la hirotonirea întru preot, la tunderea întru monah și la primirea rangului de arhimandrit.

De fiecare dată, când episcopul, respective mitropolitul, cetind rugăciunea rânduită mi-a pus mâna pe cap, prin această mână și întreg lanțul de mâni ale episcopilor până la Apostoli, am simțit însuși mâna Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Am avut momente de divină emoție, cari prin mâna I. P. Sf. Voastre și ale P. Sf. Voastre le am simțit cu și mai mare tărie.

Am mărturisit acest lucru la hirotesia întru Arhimandrit, adăugând, că poate tocmai pentru trăirea acestor momente, am ajuns să simt sfințenia preoției, să mă devotez ei, să văd în ea nu numai o funcțiune, ci o misiune, iar când Dumnezeu a rânduit să fiu rupt din viața mirenească, să nizuesc la viața cea monahicească.

INALT PREA SFINȚITE,

În astfel de solemne prilejuri se obișnuște ca noul hirotonit să arate idealul și ideile de cari este călăuzit în noua misiune ce i s'a încredințat, eventual să-și schițeze planul de activitate, drept îndreptar pentru cele ce urmează să le înlăptuiască.

Mai înainte de toate mă simt dator să fac o sinceră mărturisire.

Martor îmi este Dumnezeu că n'am râvnit această demnitate. Nu din modestie, sau prea puțină prețuire personală, ci pentru motivul că mi-am dat prea bine seamă de greaua sarcină ce se pune pe umerii unui arhieru, și marea răspundere ce trebuie să și-o ia față de Dumnezeu și față de oameni. Dacă mai amintesc și despre munca ce se cere și deosebita înțelepciune de cârmuire, atunci motivele se înmulțesc. Li este

greu să le îndeplinească toate un preot în marginile restrânse ale unei parohii, totuși cu câmp de activitate infinit, dar încă unui ierarh — chiar numai prin delegație — în câmpul și mai vast și cu atâtea probleme al unei eparhii!

Am avut curajul de a primi această înaltă demnitate și am nădejde că voi birui greutatea, cerând și primind ajutorul atotputernicului Dumnezeu. El, de pe tronul cel ceresc, mi-a călăuzit în mod nevăzut pașii până am ajuns la această treaptă, asemeni cu a Sfinților Apostoli, pe El îl rog din suflet și-L voi ruga fără preget, ca să-mi arate calea pe care să o urmez și de aici înainte spre slava Lui și a măritei Sale Biserici. Mai cred că le voi birui, cu credința ce a lăsat să-mi încălzească sufletul, cu firea bună, blândă și înțelegătoare, senină și prietenoasă, cu care m'a binecuvântat; cu dragostea pentru biserică, slujbă și preoție, apoi cu experiența administrativă și pastorală. Alături de cunoașterea de oameni și împrejurări, tact, pricepere și înțelepciune în conducerea și tratarea oamenilor, adunate în cei aproape 20 de ani de slujbă obștească, începând dela paraclisier și cântăreț când eram student de diacon, preot, protopop, misionar și revizor eparhial, iar acum în urmă și de inspector general la Culte.

Toate acestea cred că îmi vor da puțința, alături de ajutorul lui Dumnezeu și îndrumarea I. P. Sf. Voastre, de a face față funcțiunii grele și importante ce mi s'a încredințat de vicar Arhieru al Sîntei Mitropolii a Ungro-Vlahiei și Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Astăzi biserica noastră ortodoxă română, cu tot avântul ce și l-a luat în ultimii 20 de ani, pe toate tărâmurile vieții obștești, tot n'a fost încă încă în stare să țină piept cu ritmul accelerat al vremii, cu atât mai puțin să l întrecă. După a mea umilă convingere, biserica numai stăpânind și chiar premergând ritmul progresului va putea să impună lumii să se conducă după concepțiile de viață religioase morale creștine.

Lumea noastră românească, în aproape toate treburile obștești se conducea și încă se conduce după principii în bună parte streine de învățătura creștină. Morala opiniei publice românești, nu e morala creștină, ci e o morală convențională pe care chiar și poporul dela sate a început să o adopte sub influența moravurilor instăpânite. Mai dureros e faptul că chiar slujitori ai altarelor au alunecat în adoptarea acestei morale convenționale.

Cu o morală ca aceasta, clădită pe nisip și bătută de vânturile tuturor curenților venite din streini, nu vom putea niciodată clădi ceva temeinic și etern, nimic specific românesc, care să aibă pecetea acestui pământ, a însușirilor și caracterului curat al neamului nostru, ci tot ce se va face, vor fi lucruri trecătoare, cu o viață de cel mult o generație. Această clădire pe nisip, nu trebuie să ne lase nepăsători, căci față de felul temeinic, cum am lucrat și lucrează alte popoare, opere cu caracter de trănicie univer-

sală, tocmai prin pecetea specificului lor național pe care-l imprimă în tot ce fac, noi nu v-om putea ținea nici odată pas și nici concurență, ci vom fi compleșiți și iobăgiți în toate privințele, chiar și sufletește.

Ca să isbutim a ținea piept și concurență celorlalte popoare pe teren spiritual și material, trebuie să ne punem la temelia vieții noastre românești altă piatră, și anume *piatra din capul unghiului, pe care până acum au nesocotit-o ziditori* (Matei 21, 42), adică pe Dumnezeu și învățătura evangheliei Sale.

Așezarea pietrii din capul unghiului cade în în sarcina noastră a slujitorilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Fără truda noastră nimeni nu o va pune.

Ca să o putem pune, trebuie să știm zidi. Materialele le avem, căci preoțimea noastră are știință teologică din plin; n'avem toți în aceiași măsură știința practică, mijloacele sociale și de experiență pastorală, pentru a zidi sufletele credincioșilor noștri cu tencuiala principiilor învățării credinței noastre creștine ortodoxe.

Preoții noștri, mai mult sau mai puțin, au căzut din rolul de maeștri ai clădirii sufletelor românești, căci numai o parte sunt în stare să-și exercite cu succes rolul de părinți însuflători, de duhovnici și îndrumători în toate nevoile și frământările sufletești ale credincioșilor noștri. Acest rol l-au avut în vechime în mult mai mare măsură și atunci alta era morala și altele moravurile.

Cu toată lupta episcopatului și a preoțimei în general, până acum n'am ajuns decât în prea mică măsură de a recâștiga ce am pierdut și a deveni iarăși în viața neamului nostru factor social de primul rang.

Mai întâi trebuie să cucerim clasa noastră boerească și cultă. Nu s'a întrebat oare nimeni, de ce oare mai bine de un veac nici un fiu de boer sau de intelectual superior n'a îmbrățișat cariera preoțească? De ce se face acest lucru în streinătate? Ca acolo preoțimea superioară să fie prețuită, și să aibă influența care o are în întreaga viață spirituală a claselor sociale superioare. La noi au acces în calitatea adevărată de părinți sufletești doar elementele dotate excepțional.

Dar ne-au nesocotit și ne nesocotesc aproape toate breslele intelectuale, începând cu politicienii de până a eri, cari ne prețuiau în măsura aportului electoral. În oare care măsură ne socotesc chiar și oamenii dreptății și apărătorii ei, cu toate că cu ei ar trebui să avem mai strânsă colaborare și afinitate de preocupări întru apărarea dreptății și a moralei; ne nesocotesc chiar și învățătorii și profesorii, mulți crezându-se ei singuri în drept de a face educația exclusivă a tineretului etc.

Singurii cari ne prețuesc sunt mamele și părinții credincioși, cari doresc și se trudesesc să aibă copii buni, ascultători, morali și cinștiți, ca să nu le facă bătrânețele de rușine. Prețuirea

lor nefiind încă îndestul de organizată sub forma unei opinii publice, care să impună și celorlalți factori sociali, ca toți să colaboreze la acelaș ideal religios moral și național, nu ne pot ajuta cu destulă putere.

Se pune acum întrebarea, care sunt mijloacele ce ne stau la dispoziție pentru a ne putea apropia de adevăratul nostru rol social.

În vremea din urmă ne stă la îndemână obligativitatea învățământului religios în școlile primare, de a fi predat de către preoți. Această obligație e drept că ne a găsit cam nepregătiți, însă cu sulet și râvnă va intra în adevăratul ei ogaș iar roadele aduse vor fi peste așteptări de mari, căci acești copii învățați de preot, vor fi credincioșii și cetățenii de mâne.

Acelaș sprijin și rol mare îl avem în străjerie unde dacă vom fi harnici, ne vom putea impune întreg rolul nostru de educatori religios-morali, căci străjeria în felul cum e concepută, pornită din largă înțelepciune a M. Sale, va deveni adevărata școală de punere în practică a tot ce se învață ca teorie în școală. Aceasta va deveni când vor fi profesori străjerii însuflători de astăzi.

Alt mijloc de a ne impune și câștiga adevăratul rol social, este ridicarea prin orice mijloace a prestigiului tagmei preoțești. Autoritatea pe care o avem — din vina noastră și a altora — nu este suficientă pentru a ne face ascultați cu autoritate.

O însemnată parte a prestigiului tagmei noastre preoțești, îl vom câștiga prin o cât mai desăvârșită educație socială.

Să nu mai fim în trista situație de a ni se spune, că numai câteva zeci de preoți ar putea să treacă prin examenul de perfectă comportare în societatea înaltă de pildă. Aceasta, așa zisă rutină socială, ca să nu fie o simplă spoială, cum deseori se întâmplă, trebuie să aibă la baza ei educația morală creștină, căci nici una nu ne învață mai bine, cum să fim cuviincioși, respectuoși, curați la trup și suflet, binevoitori, nelacomii, neclevetitori, iubitori de oaspeți, miloși, blânzi și nesfadnici! Comportarea personală în societate se va restrânge asupra întregii tagme. Prețuirea și prestigiul ridicându-se, increderea va crește și deci și cuvintele noastre de învățătură vor avea altă putere și nu vor răsuna în pustiu.

Acesta este idealul pentru care am luptat în viața mea preoțească și celelalte demnități pe cari le-am avut, și-l voi păstra întru toate și de aici înainte. Pentru izbândirea lui voi cere ajutorul bunului Dumnezeu, ca să lupt și de aci înainte, având pururi înaintea ochilor sufletului cuvintele Mântuitorului, spuse în predica de pe munte Apostolilor săi, și prin ei nouă preoților:

„*Voiu sânteiți sarea pământului, iar dacă se va strica, cu ce se va sara? De nimic nu va fi bună decât să fie aruncată afară și călcată de oameni! Voi sânteiți lumina lumii... Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele noastre cele bune și să slăvească pe Tatăl nostru cel din ceruri*“ (Matei, 5 13—16).

I. P. SF. STĂPĂNE,

Drept încheiere mulțumesc membrilor Sfântului Sinod, I. P. Sf. Mitropoliți, P. Sf. Episcopi și Arhierei, cari cu vot unanim m'au aflat vrednic să mă aleagă, apoi P. Sf. Episcop și Ministru al Cultelor, Nicolae Colan, pentru propunerea făcută M. Sale Regelui pentru a fi întărită această alegere cu Inalt Decret Regal.

Mulțumesc cu deplină iocalitate și M. Sale Regelui Carol al II lea pentru inalta confirmare, cu promisiunea neprecupețită, că mă voi face vrednic de ea, cu credința deplină față de Tron și Patrie, pe cari le iubesc, cum imi iubesc și Biserica, sub forma simbolică a unei Sfinte Treimi.

Inalt Prea Sfințite, să-mi îngăduiți ca fiu sufletec ce v'am fost încă de copil, călăuzindu-mi pașii mai însemnați ai vieții mele, între cari chiar și îmbrățișarea carierei preoțești, să Vă mulțumesc precum mulțumește un copil părintelui său când a ajuns mare, pentru tot sfatul bun cu care m'ați ajutat, pentru dojana ce mi-ați dat-o când am greșit, ca și lauda când am meritat; și Vă rog acum când mă luați a Vă fi una din mâna dreaptă intru cărmuirea acestei Sfinte Arhiepiscopii să Vă țineți și pe mai departe mâna pe mine, călăuzindu-mă acolo unde nu voi ști deplin, cu înțelepciunea rară cu care V'a înzestrat bunul Dumnezeu și cu largă și neasemuită experiență cu care V'a încărcat viața de o jumătate de secol de muncă obștească pe țărâm bisericesc. Vreau să vă fiu un bun și ascultător ucenic.

Mulțumesc și Prea Sfințiilor Voastre pentru osteneala participării la această stințire a mea.

IUBIȚI FRAȚI INTRU HRISTOS

Din cele ce mă cunosc mulți dintre frațiile voastre, unii ca prieten, ca împreună slujitor și coleg, știți în bună parte gândurile ce m'au călăuzit în slujba de preot și raporturile cu frații preoți. Din toate acestea, cât și din cele schițate mai sus, v'ați putut face ideie, despre felul cum voi fi și mă voi comporta în slujba ce mi s'a încredințat. Vă asigur că gândurile bune cari m'au călăuzit până acum, mă vor călăuzi și de aici înainte. În cele ce mă voi nizuși să înfăptuiesc voi avea necondiționat concursul, râvna și dragostea de Biserică a Sfințiilor Voastre. Vă mulțumesc pentru cinstea ce mi-ați făcut de a asista la această sărbătoare.

Mulțumesc apoi tuturor prietenilor, enoriașilor, și cunoscuților, cari au avut dragostea să asiste la solemnitatea aceasta.

Știu că numai dragostea și prețuirea cu care m'au învrednicit până acum i-a făcut să vină astăzi aici. Mai știu că ei sânt cei mai sinceri ambasadori ai feliului cum am știut să mă port cu dânsii, să le savârșesc slujbele, să le primesc mărturisirile, să le dau sfaturile duhovnicești și pastorale de cari au avut nevoie. Cu acestea imi vor sta chezașie și pentru feliul cum voi fi de aici înainte.

Cu un cuvânt, Vă mulțumesc tuturor pentru dragostea ce mi-ați arătat-o prin prezența de aici.

Darul Domnului nostru Iisus Christos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți. Amin*.

Recepția

După terminarea solemnității din catedrală, s'a format un cortegiu cu I. P. S. Patriarh, episcopi și cu noul arhieru, care a mers la palatul patriarhal.

Aici corul bisericii Boteanu l-a întâmpinat pe noul arhieru cu imnul „Pre stăpânul“. După o mică ectenie, a fost o recepție.

Clerul Capitalei, intelectualii și fosti enoriași ai I. P. S. Emilian l-au felicitat pentru noua treaptă.

În tot timpul recepției, corul bisericii „Boteanu“ a cântat bucăți religioase.

La orele 1 jum. d. a. I. P. S. Patriarh Miron s'a retras. Odată cu I. P. S. Sa și ceilalți.

S U M A R U L :

- Pastorală de Crăciun a I. P. S. Patriarh
Cum l-am cunoscut pe Sanctitatea Sa
Patriarhul Miron, înainte de întregirea neamului Pr. univ. C. Georgescu. * * *
- Sărbătorirea I. P. S. Patriarh de către Sf. Sinod pentru împlinirea vârstei de 70 de ani Cronicar.
- Hirotonirea într-un arhieru a P. Emilian Târговиșteanu, vicarul Sf. Patriarhii și al Sf. Mitropolii Cronicar.

CRONICA INTERNĂ

Repunerea băștinașilor în drepturile lor istorice.

